

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

MAISEY YATES

*Kadunud
ja
leitud tüdruk*

Romaan

Originaali tiitel:
Maisey Yates
The Lost and Found Girl
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või surnud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Maisey Yates
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10421522
ISBN 978-9949-82-977-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Emale – sooviksin, et sa oleksid siin.

Imeline Ruby McKee

DALE WAINWRIGHT

Pear Blossom Gazette, 5. detsember 2005

Viis aastat tagasi, ühel külmal detsembriööl, tegid kolm noort tütarlast avastuse, mis muutis Pear Blossomi linnakest alati-seks. Tol õhtul kooriharjutuselt koju tulles leidsid Marianne, Lydia ja Dahlia McKee väikese beebi, kes oli soojalt sisse mähitud ja Sentinel Bridge'ile jäetud. Sentinel Bridge on ümb-ruskonna suurim katusega sild, mis ehitati 1917. aastal linna kahe poole ühendamiseks ja mille restaureerimine 1990. aas-tate algul oli osa jõupingutustest Pear Blossomi kogukonda taaselustada. Sild on rajatud üle Willow Creeki ja ühendab linna keskosa paljude kogukonnale kuuluvate farmide ning viljapuuadadega.

Ent 2000. aasta 23. detsembri õhtul oli sillal veel muu ülesanne peale selle, et lihtsalt kogukonna osi ühendada. See oli ime toimumispaik. Sealt leitud imik oleks võinud loodusjõudude mõjul kergesti hukkuda. Tüdrukud oleksid võinud mitte mär-gata pisikest vaikset kompsu hämaral sillal. Ometi laps leiti.

Ruby, kes on nüüd terve ja rõõmus lasteaiaaegne tüdruk, adopteeriti samasse perekonda, kes ta sel õhtul leidis. Ta kan-nab McKee nime, kuid on osa kogu Pear Blossomi linnast. Rubyga sündinud ime elavdas huvi Pear Blossomi vastu. See andis uut elu festivalidele, turismile ja ajalooseltsile. Rahvus-vaheliste ajalehtede pealkirjad imeliselt leitud jõululapse kohta suunasid jupiteride valguse maalilisele linnakesele, viisid Pear Blossomi turismiajakirjadesse ja niisuguste linnade soovitus-nimestikesse, mida on huvitav külastada, kuhu on soovitatav osta maja või kus avada väikefirma. See tõi uut energiat pea-tänavale ja andis vitaalsust kogu linnale.

On kerge pidada seda ööd imeks, sest lapse elu päästeti. Aga Pear Blossomis räägitakse, et Ruby McKee ise on ime.

1

RUBY

Oregoni väikelinnas Pear Blossomis on juhtunud ainult kaks tõesti tähelepanuväärset sündmust. Esimene toimus 1999. aastal, kui Caitlin Groves kadus ühel sügisõhtul, jalutades koju oma poisi perekonna viljapuuaiast.

Teine juhtus 2000. aastal, kui vastsündinud Ruby McKee leiti Sentinel Bridge'ilt jõululauapäevale eelnenud päeval.

See ei tähenda, et Pear Blossomis ei olnud varem midagi põnevad toimunud. Näiteks pinnipuuaedade rajamine – mis andiski linnakesele nime – 19. sajandi lõpul. Vanasti oli seal kandis hulguseid, kes lamasid ja ootasid võimalust postitõlda röövida, oli hunte ning mägilõvisid, kes pistsid farmerite loomi nahka. Raudtee ja elektri tulek ning eriti aktiivne sufražettide liikumine, kui naised tegid kampaaniat valimisõiguse saamiseks.

Aga kõik see sulandus laiemasse ajaloolisse tausta ega erinenud täielikult sellest, mis toimus teistes linnades igas maailmanurgas, kus mehed rassisid metsiku maa taltsutamiseks ja maa tõstis mässu ning hakkas vastu sõdima.

Caitlini kadumine ja Ruby ilmumine tundusid mõlemad erilise ja ainuomasena, need olid kogukonnale haavu lõõnud ja seda ka tervendanud – kui Ruby võttis mõne kaaslinlase mõtteavaldusi liiga sõnasõnalt, mida ta püüdis mitte teha.

Kui Ruby väljus lennujaamas üüritud autost ja seisis Sentinel Bridge'il, ühes käes kohver, imetles ta kõige rohkem seda, kui idülliline ja samasugune kõik näis.

Sild ise oli aastatega vananenud. Puit oli tumedam ja kulunud, kuid ikka toekas nagu ennegi. Valge ring, mille keskel oli näha valge 1917, tähistas ehitamisaastat, see paistis silla ülemises keskosas, just tunneli kohal, mis viis teisele kaldale, tunneli kaugemas otsas kumas pimeduses tilluke valguslaik.

Nüüd oli sild avatud ainult jalakäijatele, maantee tegi selle ümber suure kaare ja viis autod mujalt vastaskaldale. Sentinel Bridge oli vahepeal aastaid suletud ja alles kogukonna püüdluste ja haridustaotluste tulemusel avati see üheksakümnendate aastate algul inimestele kõndimiseks.

Ruby oleks võinud lasta autojuhil end mööda teist teed päris kodu juurde sõidutada.

Aga ta tahtis kõndida üle silla.

„Kas soovite kindlasti, et ma teid siia jätaksin?“ küsis temalt autojuht.

Ruby oli autosse istudes juhile öelnud, et on siit pärit, kuid mees oli ikka kogu sõidu ajal rääkinud talle kohalikest vaatamisväärsustest, nii et teda ei üllatanud, kui mees ei võtnud tõsiselt tema soovi, et ta jäetaks siia inimtühja paika.

See oli niisugune mees, kes *teadis paremini*.

Nad olid just sõitnud läbi linna põhiosa. Kõik majad olid tellistest – punastest, valgetest ja kollastest –, kõnniteede servas kasvasid puud, mille lehed olid varasügisel ühte värvi. Kellaaeg oli varane, kuid linn siiski unise olekuga, suurem osa poode suletud. Väljas liikus paar jooksjat, üks eakam mees – Tom Swenson – jalutas koeraga. Aga muidu oli kõik tühi. Ikkagi oli seal rohkem tsivilisatsiooni märke kui kohas, kus nad praegu seisisid.

Sild oli peaaegu mattunud puudesse, osa neist igihaljad, teistel hakkasid ladvad sügiselt roostekarva tõmbuma. Kuldne valgusvihk kulges mööda ladvatippe, mähkides silla esiosa sooja kumasse ja valgustades seal, kus maantee lõppes, pikka puust jalgteed, mis viis katusega kaetud sillaosasse, kuid jättis selle sissepääsu pimedusse.

Ruby tajus, millisena nägi kohta autos istuv mees. Mahajäetud, kõhedust ja rahutust sisendav.

Kuid Ruby nägi vaid koduteed.

„Kõik on hästi,“ vastas ta.

Ta ei seletanud, et tema vanemate farm asus lähedal tee ääres ja ta oli kogu aeg seda teed mööda käinud.

Et siit oli vaid mõnisada meetrit kohani, kus ta imikuna leiti.

Kui ta selles linnakeses elas, pidi ta käima üle silla iga päev, seepärast ei mõelnud ta alati oma leidmisele. Aga mõnikord, kui ta oli siit vahepeal ära olnud, oli tal kummaline ängistav tunne, just nagu peaks ta hauale austust avaldama.

„Kui olete kindel.“ Autojuhi toon väljendas selgelt, et ta ei peaks olema, ent juht suhtus Ruby käeviipesse ikkagi kui ärasõitmise märguandesse.

Ruby pööras tagurdavale autole selja ja naeratas, võttes mõlema käega kinni oma vana pruuni kohvri käepidemest. See ei olnud kulu- nud tema kasutusest. Ta valis kohvri Inglismaal Yorkis heategevus- poest, sest talle meeldis selle välimus ja see oli piisavalt väike kaasas kandmiseks, kuid ei sarnanenud mustade ratastel kohvritega, mis iga- ühel olid.

Ta oli kirunud, tassides seda läbi Heathrow', Newarki ja Denveri ning lõpuks Medfordi lennujaama. Need ühesugused ratastega reisi- kotid hakkasid tunduma meeldivamatena iga kord, kui ta õlad ja käsi- varred võbisesid oma ilusa kohvri kandmisest.

Ruby ajalooarmastus ei olnud alati praktiline.

Ent praegu ei olnud sel tähtsust. Käsivartes oli valu järele andnud ja ta oli peaaegu kodus.

Vanemad oleksid talle lennujaama vastu tulnud, aga Ruby vahe- tas Denveris oma lennu varasema vastu, et ta ei peaks seal pool päeva passima. See tähendas, et ta pidi tõusma varakult üles ja tõttama välja hotellist, kus sai viibida ainult paar tundi. Tema Newarki lend jõudis kohale pool kaksteist eelmisel õhtul ja selleks ajaks, kui ta oli pagasi kätte saanud, hotelli jõudnud ja voodisse vajunud, oli kell peaaegu üks öösel.

Siis tõusis ta kell kolm, et jõuda kella viiesele lennule Medfordi, kus maabus ligikaudu samal ajal, kui ta oli lennukile läinud. Seepärast oli ta kurnatud ning ajataju täiesti sassis. Ta oli lennanud läbi nii mitme ajavööndi, et see tundus täiesti ebareaalsena.

Ruby lehvitas taksojuhile lahkumise märgiks ja astus esimese sammu edasi. Silla sissepääsu juures ta seisatas. Ta vaatas üle õla selja taha heledasse päikesepaistesse ning astus sammu pimeduse poole. Valgust paistis puitraja ja seina vahel olevatest pragudest. Silla keskel oli kaks ilma klaasita akent, kust sai vaadata alla jõesängi. Läbi nende akende vaadates ta omal ajal leitigi.

Ta sammus reipalt üle silla ja peatus siis. Tahes-tahtmata. Ta oli sageli sellel sillal kõndinud, ilma et oleks kunagi midagi tundnud. Harva tundis ta soovi mõtiskleda öö üle, millal ta leiti. Kui ta sellele naeruväärselt tihti mõtleb, ei jõua ta kunagi midagi tehtud. Lõppude lõpuks oli tal tarvis minna üle silla, et koju jõuda.

Aga ta oli sõitnud kodulinna tagasi, et siia elama jääda, mitte korraks külastama, seepärast tundus õige peatuda selle tähistamiseks oma päästmise kohas. Ta seisatas korraks, just kahe vaateava vahel, kust paistis all voolav vesi.

Sinna ta oligi asetatud. Maapinnale. Teki sees, aga ikkagi kohutavalt tilluke ja üksik.

Ruby oli alati mõelnud hetkele, mil õed tõstsid ta maast üles ja viisid koju oma vanemate juurde. See hetk eelnes kujutluses sellele, mida tal oli raske meenutada. Hetkele, millal keegi – kindlasti ta sünnijärgne ema – aetas ta sinna ja jättis saatuse hooleks. Surema, kui ta sureb, või elama, kui ta leitakse. Tänu taevale ta leiti, kuid teda sinna jätnud inimene ei võinud teada, et nii juhtub.

Tol ööl langes temperatuur alla nulli.

Kui Marianne, Lydia ja Dahlia ei oleks tulnud jõulunäidendi proovist jalgsi koju, siis...

Ruby ei hakanud nutma. Kuid ta rinnus tekkis kummaliselt õnes tunne.

Neiu eiras seda ja otsustas kiiresti kodu poole minna. Ta kõndis läbi pimedada sillaosa, vaadates, kuidas valguslaik väljapääsu juures kasvab suuremaks.

Välja jõudnud, suutis ta jälle hingata. Sest seal juhtunud ei olnud tähtsust. Tähtis oli iga samm, mida ta pärast seda oli astunud. Tähtis oli praegune kodutee.

Ta sammus mööda kruusaga sillutatud teed, lüües kivikesi jalaga eemale. Oli meeldivalt külm, karge hommik, mis tuletas meelde, miks ta Pear Blossomit armastab. Valitses täielik vaikus, välja arvatud üksik eesli hirnatus või linnusirin. Ruby pööras pilgu all avanevale vaatele, kus udu hõljus aedades kasvavate pirnipuude kohal. See moodustas ringi ümber mäe, uhke tipp kerkimas sellest kõrgemale. Roheline ja kuldne vaip uduroosas raamistuses.

Ruby hingas sügavalt sisse ja kõndis edasi, nautides vaikust, nautides kodutunnet.

Viimased neli aastat olid tal kulunud ajalugu õppides. Peamiselt välismaal. Ta oli pannud end kirja igasse vahetusprogrammi, kuhu sai, sest mis mõtet on õppida ajalugu, kui piirdud elamisega nii noores riigis nagu Ameerika Ühendriigid ja rannikul, mis on nii uus nagu läänerannik.

Talle meenus aukartlikkus, mida ta koges, kõndides tänavatel, mis olid üle paarisaja aasta vanad. Tohutu ajahaarde tajumine. Ja ta oli... Igatahes oli ta lootnud leida kuskilt vastuseid. Sest ta oli alati uskunud, et sind praegu vaevavate hädade juured peituvad kuskil minevikus.

Ning ta oli uurinud minevikku. Põhjalikult. Selle paljusid erinevaid tahke. Ja selle käigus uurinud veidi ka ennast.